Dosarul nr. 1ra-137/2017

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIŢIE

DECIZIE

17 ianuarie 2017 *mun. Chişinău*

Colegiul penal lărgit în următoarea componenţă:

Preşedinte Gordilă Nicolae

Judecători Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părţilor, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Mihailenco Olga, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Comrat din 31 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe

Pulucciu Alexei Afanasi, *născut la 05 iulie 1956, originar şi domiciliat r-ul Comrat s. Congaz str. Kalinin, 93*

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanţă: 01.07.2014 - 16.07.2015*

2. *instanţa de apel: 06.08.2015 - 31.05.2016*

3*. instanţa de recurs: 18.11.2016 - 17.01.2017*

în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit,

A C O N S T A T AT:

1. Prin sentinţa Judecătoriei Comrat din 16 iulie 2015, Pulucciu Alexei Afanasi a fost achitat de învinuirea săvârşirii infracţiunilor prevăzute de art. 252 alin. (2) lit. b) şi art. 335 alin. (1^1) Cod penal, din motivul că acţiunile acestuia nu întrunesc elementele infracţiunilor imputate.

Acţiunea civilă înaintată de către partea vătămată, Manolov Mihail, în sumă de 181.593 lei, a fost lăsată fără examinare.

2. Potrivit sentinţei s-a stabilit că, Pulucciu A., a fost învinuit de către organul de urmărire penală, că ocupând funcţia de director al SRL „GRANŢA BOIU" şi fiind astfel administratorul acestei societăţi comerciale, deţinând anumite drepturi şi obligaţii, precum şi dreptul de a întreprinde acţiuni cu caracter administrativ, de dispoziţie şi caracter gospodăresc, în perioada de timp 30 martie 2009 până la 27 octombrie 2009, făcând abuz de situaţia sa de serviciu, deoarece înfăptuind anumite acţiuni cu încălcarea prevederilor art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (1) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, prin care se obligă administratorul societăţii să administreze societatea astfel, încât scopurile pentru

care societatea a fost creată, să fie înfăptuite cât mai efectiv şi să respecte în privinţa societăţii limitele atribuţiilor stabilite prin actul statutar, precum şi lit. d) alin. (2) art. 58 din Legea cu privire la societăţile pe acţiuni, la care se referă chestiunile privind acordul prealabil la încheierea contractelor, prin care societatea transmite în proprietate terţelor persoane, în competenţa exclusivă a adunării generale a membrilor societăţii (nu mai puţin de trei pătrimi), respectiv cunoscând faptul că adunarea generală a acţionarilor societăţii pentru soluţionarea întrebărilor ce ţine de înstrăinarea bunurilor întreprinderii la un preţ redus nu se prevedea, iar în atribuţiile lui nefiind transmise asemenea împuterniciri, în mod intenţionat, înțelegând caracterul infracţional al acţiunilor sale, a realizat bunurile imobile ale întreprinderii, ce aparţineau cu drept de proprietate privată SRL «Granţa Boiu» (IDNO 1003611005593), la un preţ redus întreprinderii SRL „Estalic-Agro", fondatorul căreia este fiul său Pulucciu S.A., care deţine cota parte în capitalul statutar al întreprinderii în mărime de 90%, a încheiat următoarele contracte:

- contractul de vânzare-cumpărare din 27 iulie 2009 privind vânzarea a 1/5 cotă parte din obiectul bunului imobil cu numărul cadastral 9623000020, ce aparţinea SRL «Granţa Boiu» (IDNO 1003611005593), cu drept de proprietate şi vândut conform acordului dintre părţi, la suma de 79.022 lei, deşi preţul normativ a 1/5 cotă parte din obiect, conform raportului de evaluare din 08 aprilie 2009, eliberat de către SRL „Andiol-Consulting" constituie 297.455 lei;

- contractul de vânzare-cumpărare din 27 iulie 2009 privind vinderea bunurilor imobile şi anume: depozit cu suprafaţa totală de 298,2 m^2 cu numărul cadastral 9622295342.01; depozit cu suprafaţa totală de 34,8 m^2, cu numărul cadastral 9622295342.02; construcţie cu suprafaţa totală de 20,8 m^2, cu numărul cadastral 622205.342.03, construcţie cu suprafaţa totală de 70,4 m^2, cu numărul cadastral 622205.342.04, amplasate pe terenul de pământ cu suprafaţa totală de 0,2879 ha, cu număr cadastral 9622205.342.04, pe adresa UTA Găgăuzia, s. Congaz, str. Sverdlova, nr. 70, bunuri ce aparţin SRL „Granţa Boiu" cu drept de proprietate şi vândute în baza acordului dintre părţi, la preţul de 85.148 lei, deşi preţul normativ al obiectului conform raportului de evaluare nr. 05010900301 C/0260481 din 14 iulie 2009 eliberat de filiala TPP Gagauzia (or. Ceadâr-Lunga) constituie 593.000 lei;

- contractul de vânzare-cumpărare din 14 august 2009, privind vânzarea plantaţiilor multianuale (livada), număr cadastral 9622119278, ce aparţine SRL „Granţa Boiu" cu drept de proprietate, care a fost vândută în baza acordului părţilor la suma de 19.000 lei, deşi preţul normativ al bunului imobil conform raportului de evaluare nr. 050109002440/0257087 din 29 mai 2009 eliberat de filiala TPP Găgăuzia (or. Ceadâr-Lunga) constituie 87.125 lei;

- semănătoare C3-5,4-06 ce aparţine SRL „Granţa Boiu" cu drept de proprietate privată şi vândută în baza acordului dintre părţi, la preţul de 109.283 lei.

De asemenea, Pulucciu A., a fost învinuit de către organul de urmărire penală, că în continuarea intenţiilor sale, îndreptate spre depăşirea atribuţiilor de serviciu, în perioada de timp menţionată mai sus, cu încălcarea prevederilor art. 72 alin. (1), art.

73 alin. (1) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, prin care se obligă administratorul societăţii să administreze societatea astfel încât scopurile, pentru care societatea a fost creată, să fie înfăptuite cât mai activ şi să respecte în privinţa societăţii limitele atribuţiilor stabilite prin actul statutar, sau dacă acestea nu sunt stabilite de către un astfel de act, atunci sunt stabilite de către adunarea generală a acţionarilor societăţii, însă ultimul a încheiat contracte de cesiune fără acordul adunării generale a membrilor societăţii, cu întreprinderea SRL „Estalic-Agro" (IDNO 10086110038931005593), fondatorul căreia este fiul său - Pulucciu S.A., care deţine cota parte în capitalul statutar al întreprinderii în mărime de 90%, şi anume:

- contractul de cesiune din 27 octombrie 2009 nr. 1, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar SRL „Gagauz-Gaz" primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 11.829,69 lei;
- contractual de cesiune din 10 august 2009 nr. 18, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar SRL „Sardrisvin" primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 116.000 lei;
- contractul de cesiune din 15 iunie 2009 nr. 1506, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar SRL „Cristal-Avant" primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 70.000 lei;
- contractul de cesiune din 10 august 2009 fără număr, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar SRL „Caiirim" primeşte dreptul de creditor şi devine creditor de bază al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 50.000 lei;
- contractual de cesiune din 30 martie 2009 nr. 252, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar SRL „Agarista Agricola" primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 202.035,64 lei;
- contractul de cesiune din 01 august 2009 nr. 9, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar Comitetul sindical teritorial primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 7.193 lei;
- contractul de cesiune din 14 august 2009 nr. 10, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar IP „Valicov Tehnica Agricolă" primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 8.104 lei;
- contractul de cesiune din 15 octombrie 2009, fără număr, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar ICS „Wetrade" SRL primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 3.326,20 lei;
- contractul de cesiune din 14 august 2009 nr. 11, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar IP „Iancioglo Ilia" primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 3.100 lei;
- contractul de cesiune din 16 august 2009 nr. 16, conform căruia SRL „Granţa Boiu" cedează, iar Primăria s. Congaz primeşte dreptul de creditor şi devine noul creditor al SRL „Estalic-Agro" în sumă de 15.879 lei.

Astfel, în urma încheierii contractelor neconvenabile întreprinderii SRL „Estalic-Agro" (IDNO 1008611003893) în vederea micşorării preţului, dauna a

constituit 794.410 lei, ce a dus la incapacitatea SRL „Granţa Boiu” de a admite în întregime cerinţele creditorilor privind obligaţiile pecuniare, ce a dus la intentarea procedurii de insolvabilitate în privinţa SRL „Granţa Boiu” prin încheierea Curţii de Apel Economice din 29 octombrie 2010.

În continuare, după efectuarea măsurilor necesare de către administratorul procesului de insolvabilitate, la 12 decembrie 2011 prin hotărârea Judecătoriei Economice, SRL „Granţa Boiu” a fost lichidată.

Astfel, Pulucciu A., folosindu-se de situaţia de serviciu, intenţionat a cauzat fondatorilor societăţii o daună materială în proporţii deosebit de mari, exprimat prin încălcarea legislaţiei stabilite privind modul de administrare a bunurilor, iar sub aspect material a cauzat o daună în sumă de 794.410 lei, echivalentul a 39.720,5 unităţi convenţionale şi a dus la intentarea procedurii de insolvabilitate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acţiunii a lui Pulucciu A., de către organul de urmărire penală au fost calificate în baza art. 252 alin. (2) lit. b) Cod penal, *insolvabilitatea intenţionată care a cauzat creditorului daune în proporţii deosebit de mari,* precum şi în baza art. 335 alin. (1^1) Cod penal, *folosirea intenţionată de către o persoană care gestionează o organizaţie comercială, a bunurilor organizaţiei în interese personale, soldate cu urmări grave.*

3. Sentinţa a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia şi pronunţarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat şi condamnat în baza:

- art. 335 alin. (1^1) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcţia de director comercial de întreprindere pe un termen de 4 ani;

- art. 252 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcţia de director comercial de întreprindere pe un termen de 4 ani.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, a-i stabili pedeapsă definitivă pentru concurs de infracţiuni prin cumul total, 9 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcţia de director comercial de întreprindere pe un termen de 4 ani.

În motivarea apelului său a invocat că:

- instanţa de judecată nu a luat în consideraţie circumstanţele care demonstrează vinovăţia inculpatului în săvârșirea infracţiunilor incriminate;

- argumentele invocate de instanţa de judecată la baza sentinţei de achitare în privinţa inculpatului, precum că inculpatul nu a săvârșit infracţiunile încriminate lui sunt combătute prin declaraţiile părţii vătămate Manolov M., martorului Esir S., rezultatele expertizei merceologice nr. 252 din 03 martie 2014;

- din analiza probelor existente, consideră că acestea sunt destul de suficiente pentru a afirma că inculpatul Pulucciu A. intenţionat, folosindu-se de situaţia sa de serviciu, din interese personale, neconvocând adunarea generală a fondatorilor, a înstrăinat bunurile ce aparţin SRL „Granţa Boiu” la un preţ redus, întreprinderii, în

cadrul căreia fiului acestuia îi aparţin 90% din patrimoniu, fapt care ulterior a dus la insolvabilitate intenţionată;

- referitor la chestiunea ce ţine de înstrăinarea bunurilor întreprinderii la preţ redus, nu a fost convocată adunarea membrilor societăţii, iar Pulucciu A. a încheiat contracte de înstrăinare a bunurilor, ce constituiau partea masei debitoare la un preţ mai redus decât cel real, fapt care a dus la incapacitatea de plată a SRL „Granţa Boiu" şi a cauzat un prejudiciu în sumă de 794.410 lei, în legătură cu care fapt SRL „Granţa Boiu" nu şi-a putut onora obligaţiile asumate;

- inculpatul, Pulucciu A., s-a folosit de absenţa a doi fondatori, care deţineau o cotă parte la întreprindere de 50% şi a vândut bunurile SRL „Granţa Boiu" fără a înfăptui concursul, astfel privând-o de posibilitatea de a primi o cantitate mai mare de resurse financiare;

- este nefondată concluzia instanţei de judecată, precum că acţiunile inculpatului nu pot fi calificate în baza art. 335 alin. (1^1) Cod penal, din motivul că legea penală care înlătură caracterul infracţional al faptei, atenuează răspunderea sau într-un oarecare alt mod îmbunătăţeşte situaţia persoanei care a comis o infracţiune are putere retroactivă, adică se răsfrânge asupra persoanelor care au săvârșit infracţiunea până la intrarea legii în vigoare, însă ţinând cont de prevederile art. 10 alin. (1) Cod penal, consideră că inculpatului Pulucciu A. întemeiat i-a fost înaintată învinuirea în baza art. 335 alin. (1^1) Cod penal;

- cumulul probelor administrate, permite de a conchide că vina inculpatului este pe deplin dovedită, deoarece acestea sunt consecutive, nu conţin careva contradicţii şi respectiv se completează una pe alta. Analizându-le se deduce, că în acţiunile inculpatului sunt prezente elementele infracţiunilor prevăzute de art. 252 alin. (2) lit. b) şi art. 335 alin. (1^1) Cod penal, iar nerecunoaşterea vinei de către inculpat, indică la faptul că acesta se eschivează de la răspundere şi pedeapsă penală, pentru infracţiunile comise.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Comrat din 31 mai 2016, a fost respins ca neîntemeiat apelul declarat de către procuror şi menţinută sentinţa.

5. În motivarea soluţiei, instanţa de apel a menţionat, că a cercetat suplimentar la cererea părţilor probele administrate la dosar şi anume: procesul-verbal al adunării generale a participanţilor SRL „Granţa Boiu" (f.d. 36-37, v. 1); contractul de vânzare-cumpărare din 14.09.2009 (f.d. 38-39, v. 1); contractul de vânzare-cumpărare din 27.07.2009 (f.d. 40-41, v. 1); contractul de vânzare-cumpărare din 27.09.2009 (f.d. 42-43, v. 1); contractul de vânzare-cumpărare din 24.07.2009 (f.d. 44, v. 1); copia statutului întreprinderii SRL „Estalic-Agro" din 2008 (f.d.47-52, v. 1); copia statutului SRL „Granţa-Boiu" din 24.07.2000 (f.d. 56-60, v. 1); extrasul nr. 125 din 16.05.2001 (f.d. 89, v. 1); certificatul de moştenitor legal din 03.04.2009 (f.d. 90, v. 1); ordonanţa de ridicare şi procesul-verbal de ridicare din 18.10.2011 (f.d. 116-117, v. 1); contractul fără număr privind acceptarea datoriei din 15.10.2009 (f.d. 127-128, v. 1); actul privind primirea obligaţiilor datoriilor în baza contractului de acceptare a datoriilor fără număr din 15.10.2009, (f.d. 129, v. 1); contractul de cesiune a creanţelor nr. 1 din

14.08.2009 (f.d. 130, v. 1); actul de verificare a calculelor din 14.08.2009 (f.d. 131, v. 1); contractul de cesiune a creanţelor nr. 16 din 16.09.2009 (f.d. 132, v. 1); contractul de cesiune a creanţelor nr. 9 din 01.08.2009 (f.d. 133, v. 1); contractul de cesiune a creanţelor nr. 10 din 14.08.2009 (f.d. 134, v. 1); contractul de cesiune a creanţelor fără număr din 10.08.2009 (f.d. 135, v. 1); contractul de cesiune a creanţelor din 27.10.2009 (f.d. 136-137, v. 1); actul privind transmiterea datoriilor din 2009 (f.d. 138, v. 1) contractul de cesiune a creanţelor nr. 18 din 10.08.2009 (f.d. 139, v. 1); contractul de cesiune a creanţelor nr. 1506 din 15.06.2009 (f.d. 140, v. 1); contractul de cesiune a datoriilor din 15.06.2009 (f.d. 141, v. 1); facturile fiscale (f.d. 142-144, v. 1); contractul nr. 252 prind acceptarea datoriei din 30.03.2009 (f.d. 145-146, v. 1); raportul privind preţul bunurilor din 08.04.2009 (f.d. 94-104 v. 2); raportul expertului nr. 252 din 03.03.2014 (f.d. 107-113, v. 2); fototabela raportului expertului nr. 12/5/7439-7441 din 25.02.2014 (f.d. 114-119, v. 2); statutul SRL „Granţa Boiu" din 24.07.2000 (f.d. 230-237, v. 1); copia autentificată a contractului de fondare a SRL „Granţa Boiu" (f.d. 227-229, v. 1); hotărârea Curţii de Apel Economice din 12.12.2011 (f.d. 71-73, v. 2); copia neautentificată a deciziei Camerei Înregistrării de Stat nr. 1003611005593 (f.d. 76, v. 2); cererea de chemare în judecată privind anularea actului administrativ nr. 11063 din 02.11.2010 (f.d. 6-7, v. 4); încheierea Curţii de Apel Economice din 10.09.2010 (f.d. 79, v. 4); cererea creditorului CŞP Protecţia Plantelor SRL nr. 171 din 08.09.2010 (f.d. 80, v. 4); raportul administratorului procesului de insolvabilitate, Nacu A., din 02.09.2010 (f.d. 84-85, v. 4); raportul financiar din 2009 (f.d. 86-100, v. 4); actul distrugerii culturilor agricole în urma secetei şi ploii cu grindină, ce aparţin SRL „Granţa Boiu" din luna iulie anul 2000 (f.d. 110, v. 4); actul de cercetare a culturilor agricole ale SRL „Granţa Boiu" din iulie 2003 (f.d. 111, v. 4); actul de cercetare a culturilor agricole ale SRL „Granţa Boiu" din 03.06.2005 (f.d. 112, v. 4); actul de cercetare a culturilor agricole ale SRL „Granţa Boiu" din 2007 (f.d. 113, v. 4); actul de cercetare din 02.05.2008 (f.d. 129, v. 4); cerinţele creditorului SRL „Agronicrotex" nr. 6776 din 24.11.2010 (f.d. 148, v. 4); cerinţele creditorului Casa Naţională de Asigurări nr. 7023 din 03.12.2010 (f.d. 152, v. 4); cerinţele creditorului Centrului Republican de Agrologie aplicată nr. 42014 din 07.11.2008 (f.d. 156, v. 4); hotărârea IFS UTA Găgăuzia privind încălcarea legislaţiei de către SRL „Granţa Boiu" nr. 1764 din 27.12.2010 (f.d. 174-176, v. 4); lista debitorilor SRL „Granţa Boiu" din 01.11.2010 (f.d. 188, v. 4); lista creditorilor SRL „Granţa Boiu" din 01.10.2010 (f.d. 189, v. 4); procesul-verbal nr. 6 al comisiei de privatizare a bunurilor întreprinderii agricole colhozul „Rossia" din 25.09.2000 (f.d. 193-212, v. 4); raportul administratorului procesului de insolvabilitate din 02.09.2010 (f.d. 214, v. 2); procesul-verbal al şedinţei de judecată din 28.01.2010 (f.d. 216, v. 4); procesul-verbal al adunării creditorilor SRL „Granţa Boiu" din 08.04.2011 (f.d. 222, v. 1); cererea nr. 4444 din 02.06.2011 (f.d. 232, v. 4); explicaţiile administratorului procesului de insolvabilitate nr. 4975 din 22.06.2011 (f.d. 235, v. 4); cererea SRL „Mecagronamia-Plus" nr. 6084 din 19.08.2011 (f.d. 236, v. 4); raportul administratorului procesului de insolvabilitate din 27.09.2010 (f.d. 241, v. 4); hotărârea Curţii de Apel Economice din 12.12.2011 (f.d. 291-292, v. 4); decizia

Colegiului economic al CSJ din 24.01.2012 (f.d. 293, v. 4); certificatul contabil cu actele anexate (f.d. 6-62, v. 5).

Totodată în cadrul judecării cauzei, în instanţa de apel au fost audiaţi martorii Esir I., Cristev V., Nacu A., Nicolaev N., Caracosta A., Statova D., Esir S., părţile vătămate Manolov M., precum şi inculpatul Pulucciu A.

În urma analizei cumulului de probe, instanţa de apel a considerat, că prima instanţă întemeiat a ajuns la concluzia privind inexistenţa probelor pertinente, ce ar dovedi existenţa în acţiunile lui Pulucciu A. a elementelor infracţiunilor imputate acestuia.

Prin urmare, instanţa de apel a notat, că obiectul nemijlocit al infracţiunii prevăzute de art. 252 Cod penal sunt relaţiile sociale apărute şi existente în sfera înfăptuirii activităţii legale de antreprenoriat, prin intermediul cărora sunt păzite interesele creditorilor în condiţiile insolvabilităţii debitorului, adică în urma săvârșirii unor infracţiuni de genul indicat sunt încălcate, mai întâi de toate interesele creditorilor, care urmează în cadrul urmăririi penale de a fi recunoscuţi în calitate de părţi vătămate, cu condiţia depunerii la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată a unei cereri pentru a fi recunoscut în această calitate.

Inculpatului Pulucciu A. în conformitate cu învinuirea înaintată i s-a imputat vina în săvârșirea acţiunilor, ce se exprimă prin cauzarea intenţionată a unei daune în proporţii considerabile în sumă de 794.410 lei fondatorilor societăţii.

Însă, fondatorii societăţii cu răspundere limitată la data înregistrării de stat a societăţii devin participanţii ei şi nu creditorii societăţii. Fiecare creditor al societăţii cu răspundere limitată deţine un aport în capitalul de fondare a societăţii şi răspunderea lor se limitează la cuantumul aportului în capitalul fondator, şi ei nu sunt proprietarii bunurilor ce aparţin societăţii. Bunurile aparţin cu drept de proprietate nemijlocit societăţii cu răspundere limitată ca persoană juridică, care intervine în această calitate în relaţiile cu terţele persoane, inclusiv cu creditorii.

Astfel, fondatorii (participanţii) societăţii cu răspundere limitată în principiu nu pot fi părţi vătămate în cazul insolvabilităţii intenţionate şi ca urmare acestora nu le poate fi cauzat daună materială în rezultatul săvârșirii unor asemenea acţiuni infracţionale.

Instanţa de apel a considerat justificată concluzia primei instanţe, că de către partea acuzării nu a fost prezentată dovada faptului că careva dintre fondatorii SRL „Granţa Boiu" a fost concomitent şi creditor al acestei societăţi, căruia în urma acţiunilor inculpatului i-a fost cauzată o daună în proporţii considerabile, respectiv de către nici unul dintre creditori (indicaţi în lista de la f.d. 217, v. 4) nu au fost înaintate pretenţii, precum că în urma acţiunilor intenţionate ale inculpatului le-a fost cauzată vre-o daună materială.

La fel, instanţa de apel a menţionat, că partea acuzării nu a prezentat probe privind cauzarea prejudiciului material părţii vătămate, Manolov M., recunoscut în cadrul urmăririi penale, deoarece ultimul nu a fost nici creditor şi nici fondator al SRL „Granţa Boiu". Din materialele cauzei, într-adevăr se constată că Manolov M.F.

este succesorul averii lui Manolov M.V., decedat la 21.10.2004, unde intra şi 25% din capitalul statutar al SRL „Granţa Boiu" (f.d. 12 v. 4), însă faptul dat nu înseamnă că Manolov M.F. este proprietarul a 25% din bunurile ce aparţin acestei persoane juridice, deoarece bunurile date aparţin societăţii cu răspundere limitată, dar nu fondatorilor. Din aceste considerente, instanţa de apel a apreciat, că prima instanţă întemeiat a respins argumentele părţii acuzării, precum că prin acţiunile inculpatului a fost cauzat părţii vătămate daună materială în sumă de 25% din suma de 794.410 lei, ce constituie diferenţa dintre preţul normativ al bunurilor ce aparţineau SRL „Granţa Boiu" şi înstrăinate SRL „Estalic Agro", sume reflectate în contractele de vânzare-cumpărare din 27.07.2009 şi 14.08.2009.

În acelaşi rând, instanţa de apel a menţionat, că într-adevăr de către inculpat, care deţinea funcţia de administrator al SRL „Granţa Boiu" au fost încheiate un şir de contracte, în baza cărora SRL „Estalic-Agro" în persoana lui Palic D. a procurat bunurile SRL „Granţa Boiu" în sumă de 292.453 lei. Însă, bunurile menţionate au fost înstrăinate la preţul de bilanţ, reflectat în evidenţa contabilă a SRL „Granţa Boiu" la momentul înstrăinării în baza hotărârii adunării generale al membrilor SRL „Granţa Boiu", reflectate în procesul-verbal din 01.04.2009, iar însăşi contractele de vânzare-cumpărare au fost semnate de către inculpat în baza împuternicirilor, atribuite lui de către membrii SRL „Granţa Boiu", fapt confirmat prin conţinutul hotărârii adunării generale a membrilor acestei societăţi, indicate în procesul-verbal a membrilor societăţii, care deţineau cote părţi în societate, în cumul de 75 % din tot capitalul statutar al SRL „Granţa Boiu" (3/4 voturi a membrilor societăţii).

După cum urmează din materialele cauzei incapacitatea de plată a SRL „Granţa Boiu" a fost nu rezultatul acţiunilor inculpatului, ci consecinţa diferitor circumstanţe obiective, ce nu au depins de voinţa şi dorinţa inculpatului, inclusiv şi ca urmare fiind cauzate daune, care au fost suportate de către întreprindere, în legătură cu roadă nefastă a culturilor agricole în perioada anilor 2007-2008.

Astfel, instanţa de apel a constatat, că de către partea acuzării nu au fost prezentat probe suficiente şi veridice privind existenţa în acţiunile lui Pulucciu A. a vinei sub formă de intenţie directă sau indirectă, îndreptată spre crearea la SRL „Granţa Boiu" unei asemenea situaţii financiare, unde întreprinderea este incapabilă de a-şi onora obligaţiile pecuniare faţă de creditori, adică se conchide că în acţiunile inculpatului a lipsit intenţia de a aduce SRL „Granţa Boiu" la starea de insolvabilitate.

Totodată, în opinia instanţei de apel partea acuzării nu a prezentat probe suficiente, precum că inculpatul intenţionat şi în interese personale a folosit situaţia de serviciu, adică administrator al SRL „Granţa Boiu" pentru realizarea bunurilor întreprinderii menţionate în beneficiul SRL „Estalic-Agro", deoarece înstrăinarea bunurilor menţionate în beneficiul SRL „Estalic-Agro", precum şi încheierea de către inculpat din numele SRL „Granţa Boiu" a contractelor de vânzare-cumpărare a bunurilor, a fost efectuat de către inculpat nu din proprie iniţiativă şi interes personal, ci în baza hotărârii adunării generale a membrilor SRL „Granţa Boiu" din

01.09.2009 şi împuternicirilor acordate de către organul colegial al administraţiei societăţii.

Mai mult ca atât, hotărârea menţionată a adunării generale a fondatorilor SRL „Granţa Boiu" din 01.04.2009 nu a fost contestată de nimeni şi nici anulată, respectiv putea avea efecte juridice, inclusiv şi pentru inculpat, care trebuia executată de către acesta, ca administrator al societăţii comerciale menţionate.

Instanţa de apel a menţionat, că partea acuzării nu a demonstrat survenirea în urma acţiunilor inculpatului a urmărilor grave prin realizarea bunurilor SRL „Granţa Boiu" pentru fondatorii acestei societăţi sau pentru alte persoane. La fel, de către acuzare nu au fost combătute argumentele părţii apărării, că încheierea tranzacţiilor menţionate a fost o măsură nevoită, reieşind din situaţia economică a întreprinderii în contextul pricinilor obiective cum ar fi seceta ş.a.

De asemenea, instanţa de apel a considerat justă concluzia primei instanţe privind ilegalitatea înaintării concomitente inculpatului a învinuirii săvârşirii infracţiunilor prevăzute de art. 252 şi art. 335 Cod penal, deoarece învinuirea înaintată persoanei privind faptul comiterii insolvabilităţii intenţionate exclude posibilitatea înaintării aceleiaşi persoane a învinuirii în săvârșirea abuzului de serviciu, în acest caz ultima urmează să fi examinată ca o posibilă metodă de săvârșire a infracţiunii privind insolvabilitatea intenționată.

Tot aici, instanţa de apel a notat, că fapta imputată inculpatului, Pulucciu A., în baza rechizitoriului a avut loc în perioada anului 2009. Astfel, acţiunile inculpatului urmau a fi calificate în baza legii penale, în vigoare în perioada anului 2009, în timp ce alin. (1^1) a fost introdus la art. 335 Cod penal, în baza Legii RM nr. 326 privind introducerea modificărilor şi completărilor în unele acte legislative din 23.12.2013 şi care a intrat în vigoare la data de 25.02.2014.

6. Decizia instanţei de apel este atacată cu recurs ordinar, declarat de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanţa de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că:

- instanţa de apel nu a luat în consideraţie probele prezentate de către partea acuzării, care în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc vinovăţia inculpatului în comiterea infracţiunilor imputate, acestea fiind apreciate greşit;

- instanţa de apel neîntemeiat a considerat argumentele părţii acuzării ca nefondate referitor la faptul, că nu a fost convocată adunarea generală a societăţii privind înstrăinarea proprietăţii acesteia la un preţ diminuat altei întreprinderi;

- din declaraţiile martorului Esir S., rezultă că adunarea generală a societăţii cu chestiunea de înstrăinare a proprietăţii societăţii, în prezenţa lui nu a fost desfăşurată şi că nu a semnat procesul verbal al acestei adunări generale, fapt confirmat şi de martorul Caracosta A., care a relatat că adunarea generală a avut loc, însă Esir S. a plecat înainte de finisarea adunării şi semnării procesului-verbal;

- conform raportului de expertiză nr. 252 din 03.03.2014 se indică, că probabil semnătura din procesul-verbal al adunării generale a societăţii nu a fost efectuată de Esir S.;

- potrivit probelor cercetate, s-a stabilit că un alt fondator al întreprinderii Manolov F. a decedat, însă la adunarea generală succesorii legali ai acestuia n-au participat.

În drept, recurentul şi-a întemeiat recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^1) Cod de procedură penală, asupra recursului declarat au depus referinţe:

7.1 Partea vătămată Manolov M., prin care solicită respingerea acestuia şi menţinerea hotărârilor judecătoreşti, deoarece instanţele de judecată au cercetat deplin şi obiectiv toate circumstanţele cauzei şi au ajuns la o concluzie justă privind lipsa în acţiunile inculpatului a elementelor infracţiunilor imputate, iar careva pretenţii, inclusiv materiale, faţă de inculpat nu are.

7.2 Inculpatul, care a solicitat deciderea inadmisibilităţii recursului declarat şi menţinerea hotărârii judecătoreşti atacate, deoarece procurorul nu a argumentat şi prezentat probe ce ar indica la ilegalitatea hotărârii instanţei de apel, iar temeiurile invocate şi prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, nu sunt incidente în prezenta speţă.

8. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanţa de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menţinerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condiţiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este <u>întemeiat legal</u> (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată şi motivată.

Reieşind din prevederile alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanţa de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 aceluiaşi Cod.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanţei de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanţele de fond şi apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

La motivele de drept al recursului declarat, se atestă că procurorul invocă temeiurile prevăzute în pct. 6) şi 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală şi anume, că *hotărârile instanţei de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanţele de fond şi de apel în cazul în care <u>hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia,</u>* precum şi *<u>faptei săvârşite i s-a dat o încadrare juridică greşită</u>*. Însă, în argumentarea recursului ordinar declarat la caz, procurorul susţine că decizia instanţei de apel urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare, dat fiind că instanţa nu a apreciat corespunzător probele administrate la

dosar, care în opinia sa dovedesc cu certitudine vinovăţia lui Pulucciu A. în săvârşirea infracţiunilor imputate.

Aşadar, temeiul pentru recurs invocat de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării este aplicabil atunci când instanţa de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel şi nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunţată să fie motivată atât în fapt, cât şi în drept.

În atare situaţie, Colegiul penal respinge ca nefondate alegaţiile recurentului în această parte şi reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanţa de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esenţa acestora şi indicarea expresă a circumstanţelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Verificând hotărârea atacată, Colegiul lărgit apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia, în sensul că argumentele pe care instanţa de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor şi exigenţelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanţa de recurs în prezenta speţă nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanţei de apel este un nemotivată şi ilegală, deoarece nu au fost luate în consideraţie probele prezentate de către partea acuzării, semnalându-se astfel nerespectarea cerinţelor art. 414 alin. (6) Cod de procedură penală, care prevăd că instanţa de apel nu este în drept să-şi întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanţă dacă ele nu au fost verificate în şedinţa de judecată a instanţei de apel şi nu au fost consemnate în procesul-verbal. Tot aici, urmează să se reţină, că motivarea hotărârii este un proces de analiză şi sinteză a actelor şi lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunţit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu şi sunt menţionate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de achitare, adică aşa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanţa de apel fiind investită cu o situaţie de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătoreşti, a expus situaţia de fapt reţinută în cauză şi a concluzionat corect că Pulucciu A. urmează a fi achitat de cele incriminate în baza art. 252 alin. (2) lit. b) şi art. 335 alin. (1^1) Cod penal, deoarece faptele lui nu întrunesc elementele acestor infracţiuni.

Prin urmare, contrar celor invocate de către procuror, Colegiul penal verificând suplimentar lucrările dosarului, remarcă că judecând apelul instanţa a examinat cauza sub toate aspectele, complet şi obiectiv, audiind suplimentar inculpatul, partea vătămată, martorii şi a cercetat materialele dosarului, adoptând în consecinţă o soluţie corectă de menţinere a sentinţei de achitare în privinţa lui Pulucciu A., care a fost învinuit de săvârşirea infracţiunilor prevăzute de art. 252 alin. (2) lit. b) şi art. 335 alin. (1^1) Cod penal.

Tot la acest capitol, instanţa de recurs reţine că, aşa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanţa de apel şi-a motivat decizia în conformitate cu prevederile

art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt şi de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de către procuror, cu menţinerea sentinţei de achitare.

Pe de altă parte, raportat la criticile procurorului, Colegiul constată că acesta se referă exclusiv doar la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieşind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia expune conţinutul a câtorva probe cercetate de instanţele de fond, după care în cele din urmă conchide că acestea constituie un ansamblu probator indubitabil prin care se confirmă vinovăţia lui Pulucciu A. în comiterea infracţiunilor imputate. În această ordine de idei, relevante sunt dispoziţiile art. 430 pct. (5) Cod de procedură penală, care stipulează că cererea de recurs trebuie să conţină motivele recursului cu argumentarea ilegalităţii hotărârii atacate şi solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 invocate în recurs şi în ce constă problema de drept de importanţă generală abordată în cauza dată, prevedere legală ce nu a fost respectată de către procuror, deoarece recursul ordinar declarat de către acesta nu conţine motivele şi argumentarea ilegalităţii hotărârii atacate, neindicând în ce constă problema de drept abordată în prezenta cauză, prin urmare Colegiul penal apreciindu-l ca unul declarat formal şi bazat doar pe descrierea conţinutului probelor, ceea ce este inadmisibil.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanţele judecătoreşti, cât şi de părţile în proces, se concentrează pe soluţia ce va fi dată în urma acestei activităţi. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Legea stabileşte că probele admisibile sunt apreciate după pertinenţa, concludenţa, veridicitatea şi utilitatea acestora şi toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanţa de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conţinutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator şi nu stabileşte o altă situaţie de fapt, decât cea constatată de instanţele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanţelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit nu va analiza şi verifica probele administrate în cauză. În speţa deferită judecării nu s-a constatat discrepanţa între cele reţinute de instanţele de fond în vederea achitării inculpatului şi conţinutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecinţă pronunţarea altei soluţii decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient şi plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită procurorul.

Deci, Colegiul penal lărgit consemnează că instanţele ierarhic inferioare, verificând cele imputate lui Pulucciu A., au conchis corect că procurorul nu a acumulat şi prezentat instanţei careva probe verosimile, pertinente şi concludente, ce ar demonstra indubitabil vinovăţia inculpatului de comiterea infracţiunilor de insolvabilitate intenţionată care a cauzat creditorului daune în proporţii deosebit de mari şi abuzul de serviciu care s-a soldat cu urmări grave.

Mai mult ca atât, însuşi partea vătămată, Manolov M., în referinţa depusă la recursul declarat de către procuror, menţionează că instanţele ierarhic inferioare au judecat cauza complet şi obiectiv şi corect au stabilit că lipsesc elementele infracţiunilor imputate în acţiunile lui Pulucciu A. şi nu are careva pretenţii, inclusiv materiale faţă de ultimul.

Referitor la temeiul pentru recurs invocat de procuror şi prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală şi anume că *faptei săvârşite i s-a dat o încadrare juridică greşită,* Colegiul penal menţionează că pentru constatarea acestui temei de recurs, trebuie să se ţină seama de modul în care faptele au fost stabilite de către instanţele de fond şi dacă aceste fapte s-au încadrat în norma penală corectă, iar dacă aceste fapte s-au încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că faptei i s-a dat o încadrare juridică greşită. Însă, în prezenta speţă instanţa de recurs relevă, că acest temei de casare nu este incident, deoarece în privinţa inculpatului a fost pronunţată o soluţie de achitare de învinuirea comiterii infracţiunilor imputate, deci în această situaţie acţiunile inculpatului nu au fost încadrate în careva norme penale, respectiv este alogică contestarea încadrării juridice, în cazul în care nu este efectuată o careva încadrare penală a acţiunilor ultimului, în cauza supusă judecării. Mai mult ca atât, conţinutul recursului nu cuprinde argumente în susţinerea acestui temei de casare invocat şi cum a fost expus mai sus, motivarea recursului declarat se focusează strict asupra dezacordului cu modalitatea de apreciere a probelor, ceea ce nu este un temei pentru recurs din cele stipulate expres în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Prin urmare, invocarea cazului de casare prevăzut de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod penal, în speţa dată este declarativă şi nu poate constitui obiect de discuţie.

Generalizând cele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit statuează că soluţia instanţelor de fond privitor la achitarea lui Pulucciu A. de învinuirea săvârşirii infracţiunilor prevăzute de art. 252 alin. (2) lit. b) şi art. 335 alin. (1^1) Cod penal este corectă, deoarece faptele acestuia nu întrunesc elementele infracţiunilor menţionate, iar decizia instanţei de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, care este legală şi motivată, fiind oferite răspunsuri la toate argumentele invocate în apelul declarat de către procuror, a apreciat just probatoriul administrat, indicând motivele pe care şi-a întemeiat hotărârea adoptată, drept urmare toate criticile din recursul declarat de către partea acuzării, sunt vădit neîntemeiate, respectiv acesta urmează a fi respins ca inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Mihailenco Olga, cu menţinerea deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Comrat din 31 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe **Pulucciu Alexei Afanasi.**

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunţată la data de 07 februarie 2017.

Preşedinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion